

[Westerby.]

Jeg tror i øvrigt, det ville være en rigtig skik at indføre her i landet i højere grad at have brede samarbejdsregeringer, således at alle har andel i ansvaret for, at det går godt, og at alle får andel i æren, når det går godt, og alle får andel i risene, når det ikke går så godt. Derved ville man undgå, at enkelte dele af det høje ting kan falde for fristelsen til at spekulere i, om man kan få regeringsmagten, falde for fristelsen til ikke at kigge på det, der er det væsentlige, nemlig sagernes løsning, men i stedet se på andre ting, som er mindre væsentlige for borgerne og for landet. For borgerne og for landet er det afgørende, at sagerne bliver løst, og ikke så meget dette, om det ene eller det andet parti har regeringsmagten. Jeg tror som sagt, det ville være lettere at udøve en indsats i dansk politik, hvis vi havde brede samarbejdsregeringer, således at alle fik andel i æren og risene, alt efter hvordan det gik. Derigennem havde vi større garanti for, at der fra alle sider blev udvist den fornødne saglighed og forhandlingsevne og -vilje.

Erik Kragh: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen brugte den vending, at det var en amerikansk præsidents tragedie, at han kæmpede for fred og frihed ved Mississippi, men at han ville hindre andre lande i at opnå denne frihed. Man tør vel nok sige, at det er at stille problemerne på hovedet. Det, der foregår i Vietnam, er faktisk, om den vietnamesiske befolkning — jeg indrømmer, der kan være nuancer i denne befolknings politiske bevidsthed, men stort set om den vietnamesiske befolkning — selv skal have lov til at bestemme sin styreform, eller om den skal påtvinges et kommunistisk styre ved indgriben fra Nordvietnam. Uanset alle de påstande, der har været fremsat om, at der ikke er nogen indgriben udefra, står det nu fast med så mange vidnesbyrd, at det er en massiv indgriben fra Nordvietnam med nordvietnamesiske og kinesiske våben, der foregår i Sydvietnam, og det drejer sig om, er, om alle disse lande i Sydøstasien skal have lov at fortsætte med deres regeringer og det styre, de har, og på den måde efterhånden få bygget deres land op, eller om det ene land efter det andet skal have tvangsindlagt et kommunistisk styre.

I Thailand er den kommunistiske infiltration i fuld gang, og jeg vil dog gerne nævne over for det høje ting, hvorledes en sådan infiltration foregår. Den foregår ved, at kommunistiske patruljer trænger ind i en landsby og myrder alt, hvad der hedder nøglepersoner, altså skolelærere og regeringsrepræsentanter, kort sagt alle, der repræsenterer intelligensen, for på den måde at tvangsudskrive soldater til de kommunistiske styrker. Spørgsmålet er, om det kun er kommunisterne, der skal have lov til at anvende våben, eller om også amerikanerne skal have lov i forsvaret imod dem at anvende våben. Det forekommer mig at være meget betydningsfuldt, at den britiske Labourregering, som jo arbejder på grundlag af Storbritanniens lange erfaring gennem århundreder, fuldt og helt står bag den amerikanske regering både i Vietnamkrisen og Domingokrisen.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsens bemærkninger om NATO og Danmark skal jeg ikke kommentere; de er jo velkendte, det er jo klicheer om, at vi skal være neutrale og skal afruste. Det vil altså sige, at kvintessensen af det, det ærede medlem mener, er, at vi skal lægge vort land åbent for besættelse med nogle få tusind mand i løbet af 2-3 timer.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard var meget begejstret og opmuntret ved tanken om, at der var opbrud i NATO og i NATO-strategien, og han sagde, at hvis den franske linje slår igennem, kommer vi til at stå over for noget nyt. Jeg tror nok, jeg kan sige til det ærede medlem, at der er ikke mange chancer for, at den franske linje slår igennem, simpelt hen fordi, at for Storbritannien og for Vesttyskland er forholdet til USA den afgørende faktor i deres udenrigspolitik, for Tyskland i langt højere grad end forholdet til Frankrig. Vesttysklands sikkerhed afhænger af USAs beskyttelse af Vesteuropa, og medens den nuværende tyske regering træder vande på dette område, kan man efter de tyske valg være rolig for, at hvilken regering der end kommer, vil den atlantiske linje blive understreget. Man må heller ikke glemme, at både oppositions- og regeringspartierne i Vesttyskland er enige på dette område. Derfor er der ingen chance for, at den franske linje slår igennem.

Når vi for Danmarks vedkommende skal